

P. Joan Font (c.m.f.), fundador del menjador social La Taulada a Valls:

«Diàriament hi passen una mitjana de 80 persones, entre famílies, transeünts o persones que viuen soles»

A finals de l'any 2013 s'obria a Valls un menjador social situat a la barriada Creu de Cames, a la sortida de Valls, carretera de Montblanc. Inspirats en el passatge de l'evangeli de la multiplicació dels pans i els peixos on tothom va menjar i en va sobrar, el P. Font, missioner claretà i rector de la Parròquia de la Mare de Déu del Lledó de Valls, va impulsar aquest servei per a cobrir una de les necessitats més bàsiques: l'alimentació.

El passat dissabte 18 de juny el menjador social va ser guardonat amb el premi a la iniciativa cívica en la 33a edició de la Nit de Premis, un esdeveniment anual que reuneix una representació important de les entitats que formen l'àmpli teixit associatiu de la comarca.

—En quin moment s'adona d'aquesta necessitat?

Fa temps, en arribar a Valls, d'això fa divuit anys, vaig anar veient aquesta necessitat. Amb tot hi ha Càritas i Creu Roja que van cobrint aquest aspecte de donar aliments, però hi trobava a faltar quelcom, hi havia un buit de persones i famílies amb aquestes necessitats urgents i així va néixer el menjador. Des de fa tres anys és possible menjar bé i a taula, poder rentar la roba, vetllar per la higiene personal o per altres serveis que s'han afegit posteriorment, com poder-se tallar el cabell.

—Quants voluntaris formen l'equip?

Vetllen aquest servei l'equip directiu i un coordinador que pertanyen a la Junta de l'Associació Solidària del Lledó «La Taulada». També hi ha una trentena de voluntàries i voluntaris que cada dia són allí amb el coordinador, que controla els aliments i el personal.

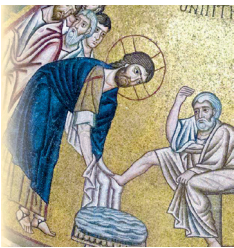
—A quantes persones es calcula que ha donat servei durant aquests anys?

Ja són uns quants milers... Diàriament hi passen una mitjana de vuitanta persones, alguns són grups familiars, transeünts o persones que viuen soles. Poden seure a taula i menjar o bé emportar-se el dinar amb carmanyoles.

Ordenació diaconal

El proper diumenge, **dia 17 de juliol**, a les 6 de la tarda, el Sr. Arquebisbe, Mons. Jaume Pujol, ordenarà diaca el seminarista Víctor Mosquera Ramos a l'església parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona.

Tothom està convidat a participar-hi i a unir-s'hi en la pregària.

Lectures

Diumenge XV durant l'any

Lectura del llibre del Deuteronomi (30,10-14)

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

Salm responsorial [68,14.17.30-31.33-34.36-37 (R.: 33)]

A vós us prego, Senyor, en aquesta hora propícia; escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, vós que sou fidel a salvar els amics. El vostre amor, Senyor, vessa bondat; mireu-me, responeu, vós que estimeu tant.

R. Els humils que busquen Déu sincerament diran:

«Tingueu llarga vida.»
Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent.
Que el vostre ajut em defensi.
Els meus càntics lloaran el nom de Déu,
reconeixeran la grandesa del Senyor. **R.**

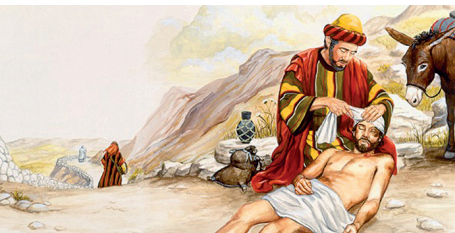
Mirada endins Enric Mateu Usach, pvre.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; els qui busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.» El Senyor escolta sempre els desvalguts, no té abandonats els seus captius. **R.**

Déu salvarà Sió, reconstruirà les viles de Judà; hi habitaran els servents del Senyor ells i els seus fills les posseiran, hi viuran els que estimen el nom de Déu. **R.**

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (10, 25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.» Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagi fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

full dominical

Arquebisbat de Tarragona

10 de juliol de 2016

Diumenge XV durant l'any

www.arqtgn.cat | n. 3.461

..... als 4 vents

Donar consell a qui l'ha de menester

Un Premi Nobel de Medicina va fer una conferència a Pamplona en la qual va revelar alguna curiositat personal sobre la recepció del prestigiós guardó. Va comentar que havia rebut moltes cartes i missatges, però cap com el de la seva mare: «I ara, fill, procura que això no et pugui al cap.»

La seva mare apel·lava al fet que mantingués la humilitat i no se'n vantés. Sens dubte era un més dels consells que li havia donat i que donen tots els pares: sigues bona persona, estudia, aprofita el temps, tingues cura dels amics amb qui surts, i altres consells més materials: menja de tot, posa't l'abric, etc.

A vegades el que un desitja és ser escoltat i el que necessita és silenci per la nostra part

Hi ha un moment en la vida en què els consells ja no procedeixen tant de l'àmbit familiar com dels amics o els col·legues de professió. Tots necessitem ser aconsellats i tenim capacitat per ajudar altres persones.

Donar consell a qui l'ha de menester és una obra de misericòrdia, a vegades més important que donar allotjament, aliment o vestit, perquè incideix en l'esperit. Per a això no es requereix una perícia especial, sinó que és una qüestió d'actitud. Primer, que ningú no ens resulti indiferent i que no passem de llarg si veiem que podem oferir ajuda a una persona. Segon, que siguem oportuns, per a això hem de posar-nos al lloc de l'altre i ser delicats. Per exemple quan anem a visitar un malalt a l'hospital:

hem de calibrar si l'anímem o el cansem; no interrompre' si ens explica el que li passa explicant que a nosaltres un cop ens va passar una altra cosa...

A vegades el que un desitja és ser escoltat i el que necessita és silenci per la nostra part. En altres són unes paraules que puguin ajudar-lo. Algunes vegades a una persona amb greus problemes familiars o laborals cal aconsellar-li serenitat; en altres potser se'l pot encaminar a parlar amb algú que pugui ajudar-lo, una direcció espiritual, que no necessàriament serà anomenada d'aquesta manera.

Personalment encarriraria que parlessin amb un sacerdot si s'adverteix una crisi espiritual. Fins i tot els grans sants van tenir qui els aconsellés. Només cal veure amb quina gratitud parla santa Teresa d'Àvila de sant Pere d'Alcàntara, o sant Francesc Xavier de sant Ignasi de Loiola.

La preparació doctrinal és important, però una ànima senzilla pot oferir a vegades consells impagables, com la mare del Premi Nobel.

+ Jaume Pujol

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Enfoca el codi QR i accedeix al vídeo «Als Quatre Vents»

DESTAQUEM...

—L'economia solidària, una responsabilitat de tots els ciutadans. A la secció de Càritas

(p.3)

—Diumenge, 17 de juliol: Ordenació diaconal del seminarista Víctor Mosquera Ramos

(p.5)

LA MISERICÒRDIA EN EL NOU TESTAMENT

Les paràboles de la Misericòrdia (i III)

S i el mes passat ens vam centrar en el comentari a la història del fill petit de la paràbola del fill pròdig (Lc 15,11-24), en aquesta ocasió ens fixarem en la història del fill gran (Lc 15,25-32). Alguns subratllats d'aquesta segona part de la paràbola:

a) I arriba el fill gran. Aquell que no havia marxat de casa. Aquell que en principi feia bé les coses. I en sentir la música se n'estranya, pregunta i quan sap que és a causa del retorn del fill petit s'enfada; més encara, s'indigna i no vol entrar.

b) Surt el Pare i el crida, perquè entri i s'alegri amb ell.

c) La resposta és dura: «Fa tants anys que et serveixo.» El fill gran viu la relació amb el Pare no com una relació de Pare-fill, sinó com una relació d'amo-servent. I continua: «I tu no m'has donat ni un cabrit per a fer festa amb els meus amics.» És veritat això? Tan malament s'ha portat el Pare amb aquest fill gran? El mateix Pare ens ho aclareix: «Tot això que és meu és teu.» I nosaltres, lectors atents de la paràbola, en recordem el començament i com el Pare els va repartir els seus béns. El Pare ha estat generós amb els seus fills, amb els dos. El que passa és que el fill gran no s'ha cregut la generositat del Pare, perquè en ell no hi veia el Pare, sinó l'amo. També el fill gran s'havia allunyat del Pare sense la necessitat de marxar de casa.

d) I heus aquí la invitació del Pare, una invitació explícita: cal alegrar-se pel retorn del germà, perquè és viu, perquè estava perdut i l'hem trobat. El Pare convida el fill gran a tenir cor de Pare, cor que perdona i s'alegra per haver perdonat. I aquesta invitació queda enlaira. És la invitació que Jesús dirigeix al seu auditori original, els fariseus i els escribes; i és la invitació que ens dirigeix avui a tots nosaltres, a ser misericordiosos com el Pare.

Conclusions finals al conjunt de les anomenades paràboles de la misericòrdia (Lc 15):

a) Tots pecadors: L'ovella es perd al desert, la moneda, a casa; el fill petit es perd lluny de casa (en una regió llunyana), el

fill gran, a casa. Tots podem allunyar-nos del Pare, o millor, tots qui més qui menys, uns d'una manera i altres d'una altra, ens allunyem del Pare. L'important és adonar-nos-en i poder retornar al seu costat.

b) El Pare de la Misericòrdia: el Pare ens mostra que el seu amor misericordiós el fa alegrar-se quan pot abraçar un fill que retorna al seu costat. Totes les paràboles acaben igual: l'alegria i la festa per haver trobat allò perdut: sigui l'ovella, sigui la moneda, sigui el fill petit. El Pare està desitjant poder-se alegrar pel retorn del fill gran.

c) Les paràboles són un joc d'identificació: qui som nosaltres? I és clar que a vegades som com el fill petit, que amb la nostra actitud i la nostra manera de comportar-nos marxem de casa del Pare (potser no massa lluny, però en marxem). A vegades som com el fill gran, que no entenem com Déu actua i ens enfadem amb ell. Però sobretot hem d'aprendre a ser com el Pare i com el Pastor i com la Dona de les paràboles; són ells els qui ens mostren com és Déu, com actua Déu, com és la seva misericòrdia. I com ho ha volgut el papa Francesc, aquest any estem immersos en l'Any de la Misericòrdia, que ens convida a reflexionar com és la misericòrdia de Déu, però sobretot a fer-la nostra, a imitar-la, per a ser misericordiosos com el Pare.

Antoni Pérez de Mendiguren, pvre.

L'economia solidària és possible

E l passat 7 de juny cinc entitats de l'Església catòlica — Càritas, CONFER, Justícia i Pau, Mans Unides i Redes— van presentar la campanya «Enllaça't per la justícia». Aquesta iniciativa ha nascut arran de l'encíclica del papa Francesc, *Laudato si'*. Tots coneixem la preocupació del Papa pel medi ambient i la relació que se'n deriva amb la pobresa dels pobles que pateixen la depredació d'alguns interessos econòmics que actuen a la nostra societat.

Hi ha països, encara en vies de desenvolupament, que cultiven la terra amb mètodes ancestrals, mètodes que han estat i continuen sent respectuosos amb la terra, mirant els cicles de la lluna per a cultivar o deixant reposar la terra després de cada collita, però en canvi volem forçar la natura amb la idea de produir més i més ràpid a petició de l'anomenat primer món, que és terriblement agressiu amb el medi ambient.

És de domini públic que grans multinacionals exploten els recursos naturals perquè una part del món, la més rica, visqui una vida més còmoda. Amb aquestes accions depredadores

contaminen el sòl, l'aigua, sense pensar que cap recurs no és il·limitat. Els científics en general ja fa temps que ens avisen que aquesta actitud desaprensiva amb els recursos naturals s'ha d'aturar, però ningú no escolta. Contemplem grans desastres naturals que cíclicament es van repetint i provoquen milers d'afectats, persones sense llar i moltes altres que perden la vida en la majoria d'ocasions.

Vivim immersos en una societat tan consumista que acabem sent insensibles als perjudicis que infligim a la natura. Però encara hi som a temps i podem revertir aquesta situació, impulsant plans de desenvolupament sostenible i cultius que no estiguin genèticament manipulats.

És possible una altra economia solidària. No és necessari canviar de mòbil continuament, ni tenir tanta roba... Hauríem d'acostumar-nos a viure amb el que és estrictament necessari.

No podem deixar com a herència als nostres fills i als nostres néts un planeta menys habitable. Aquest objectiu i aquesta feina és un deure que hem d'assumir entre tots els habitants de la terra, perquè no podem oblidar que no tenim recanvis i que tot allò de què ara disposem pot canviar de sobte.

És responsabilitat de tots els ciutadans procurar tenir una societat acollidora i respectuosa amb el medi natural, però una doble responsabilitat sí que tenen els nostres representants polítics que signen acords en nom del progrés però en detriment del nostre planeta. Perquè tal com diu el papa Francesc a la *Laudato si'*: «El sòl, l'aigua, les muntanyes, tot és carícia de Déu.»

Isabel Iturrieta,
responsable del Servei de Migració
de Càritas Diocesana de Tarragona

Litúrgia
de la setmana

Cicle C / Litúrgia de les Hores: Semana III

Diumenge, 10: Diumenge XV de durant l'any
[Dt 30, 9b-14; Salm 68, 14 i 17.30-31.33-34.36-37;
Col 1, 15-20; Lc 10, 25-37 (LE/LH pròpies)]

Dilluns, 11: Sant Benet, abat, patró d'Europa (F) [Pr 2, 1-9;
Salm 33, 2-3.4 i 6.9 i 12. 14-15; Mt 19, 27-29 (LE/LH pròpies)]

Dimarts, 12: [Is 7, 1-9; Salm 47, 2-3a.3b-4.5-6.7-8;
Mt 11, 20-24] *Sant Joan Gualbert, abat*

Dimecres, 13: [Is 10, 5-7.13-16; Salm 93, 5-6.7-8.9-10.14-15;
Mt 11, 25-27] *Sant Enric (ML)*

Dijous, 14: [Is 26, 7-9.12.16-19; Salm 101, 13-14ab i 15.16-18.19-21; Mt 11, 28-30] *Sant Camil de Leí-lis, prevere (ML)*

Divendres, 15: Sant Bonaventura, bisbe i doctor de l'Església (MO) [Is 38, 1-6.21-22.7-8;
Salm Is 38, 10.11.12abcd.16; Mt 12, 1-8]

Dissabte, 16: La Mare de Déu del Carme (MO)
[Mi 2, 1-5; Salm 10, 1-2.3-4.7-8.14; Mt 12, 14-21]

Diumenge, 17: Diumenge XVI de durant l'any
[Gn 18, 1-10a; Salm 14, 1b-3a.3b-4b.4c-5 Col 1, 24-28;
Lc 10, 38-42 (LE/LH pròpies)]

en un minut

—**Comiat.** Després de 134 anys de presència a Tarragona, la comunitat de germanes Oblates del Santíssim Redemptor, dedicades a l'atenció de la dona exclosa de la societat, deixa la seva tasca pastoral. Una de les raons del tancament d'aquesta comunitat religiosa a Tarragona és la manca de relleu generacional en les vocacions. Per aquest motiu, el dimecres dia 29 de juny, a la capella del Santíssim de la Catedral, va tenir lloc la missa de comiat i agraïment per tota la tasca realitzada al llarg d'aquests anys presidida pel Sr. Arquebisbe. Mons. Jaume Pujol, en la seva homilia, va reconèixer que «són moments durs perquè són tantes les arrels, els lligams i l'estima que fan difícil acceptar la realitat del tancament» i els va agrair tot el bé que han fet a l'arxidiòcesi.

—**Trobada diocesana d'escolans.** Amb el lema «Misericordiosos com el Pare», el dia 27 de juny prop de dos-cents escolans, mossens i acompanyants es van aplegar a Montferri per a celebrar la trobada anual dels escolans de l'arxidiòcesi. En la trobada, organitzada pel Secretariat Diocesà de Vocacions, els escolans van traspassar la Porta Santa del Santuari, on van celebrar l'eucaristia. També van fer una gimcana sobre les tres paràboles de la Misericòrdia —el fill pròdig, la moneda retrobada i l'ovella perduda. Més tard, a Vila-rodona, van gaudir d'una estona de piscina, del dinar i van fer un taller. Aquesta trobada anual vol ser un agraïment i un engrescament a tots els escolans i escolanes a continuar el servei que setmana rere setmana fan en les celebracions de les parròquies.

—**Dedicació de l'església parroquial de la Santíssima Trinitat de Tarragona.** El dissabte dia 25 de juny el Sr. Arquebisbe va presidir la celebració de dedicació o consagració de l'església parroquial de la Santíssima Trinitat de Tarragona amb motiu de la recent restauració i embelliment de la façana, el nou ambó i les anteriors reformes realitzades en els darrers anys a la teulada del temple i a l'interior de l'església amb la incorporació d'una nova pintura artística. La solemne celebració va ser concelebrada per Mn. Joaquim Fortuny, vicari general de l'arxidiòcesi; Mn. Josep Queralto, rector de la Parròquia, i altres preveres de la ciutat de Tarragona i de la resta de l'arxidiòcesi.

—**Trobada de Mestres i Professors de Religió de l'escola pública.** El Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus va acollir, el dimecres dia 22 de juny, la trobada de fi de curs dels mestres i professors de religió. Un centenar de docents es van aplegar, com cada any en acabar el curs lectiu, convocats per la Delegació diocesana d'ensenyament, per tal de donar gràcies a Déu i compartir una estona de conversa amical. L'eucaristia va ser presidida pel Sr. Arquebisbe i concelebrada per Mn. Norbert Miracle, delegat diocesà per a l'ensenyament.

agenda

14 de juliol

—**Presentació del llibre «Mn. Josep Cabayol i Magrinyà, un home coratjós».** Un recull del testimoni de les persones que van col·laborar amb ell durant els quaranta anys de la seva missió a Rwanda. La presentació, a càrrec de Mons. Miquel Barbarà i Mn. Isidre Torramadé, tindrà lloc al Centre Tarraconense El Seminari, a les 19.00 h.

16 de juliol

—**Concert d'orgue a l'església parroquial de Santa Maria de Vallmoll,** a càrrec de Maria Nacy, a les 22.00 h. Organitza l'Associació Catalana de l'Orgue.